

ZÁKON SVORKY

MŔTVE MESTO

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 1: Mŕtve mesto

Vyšlo aj v tlačovej podobe

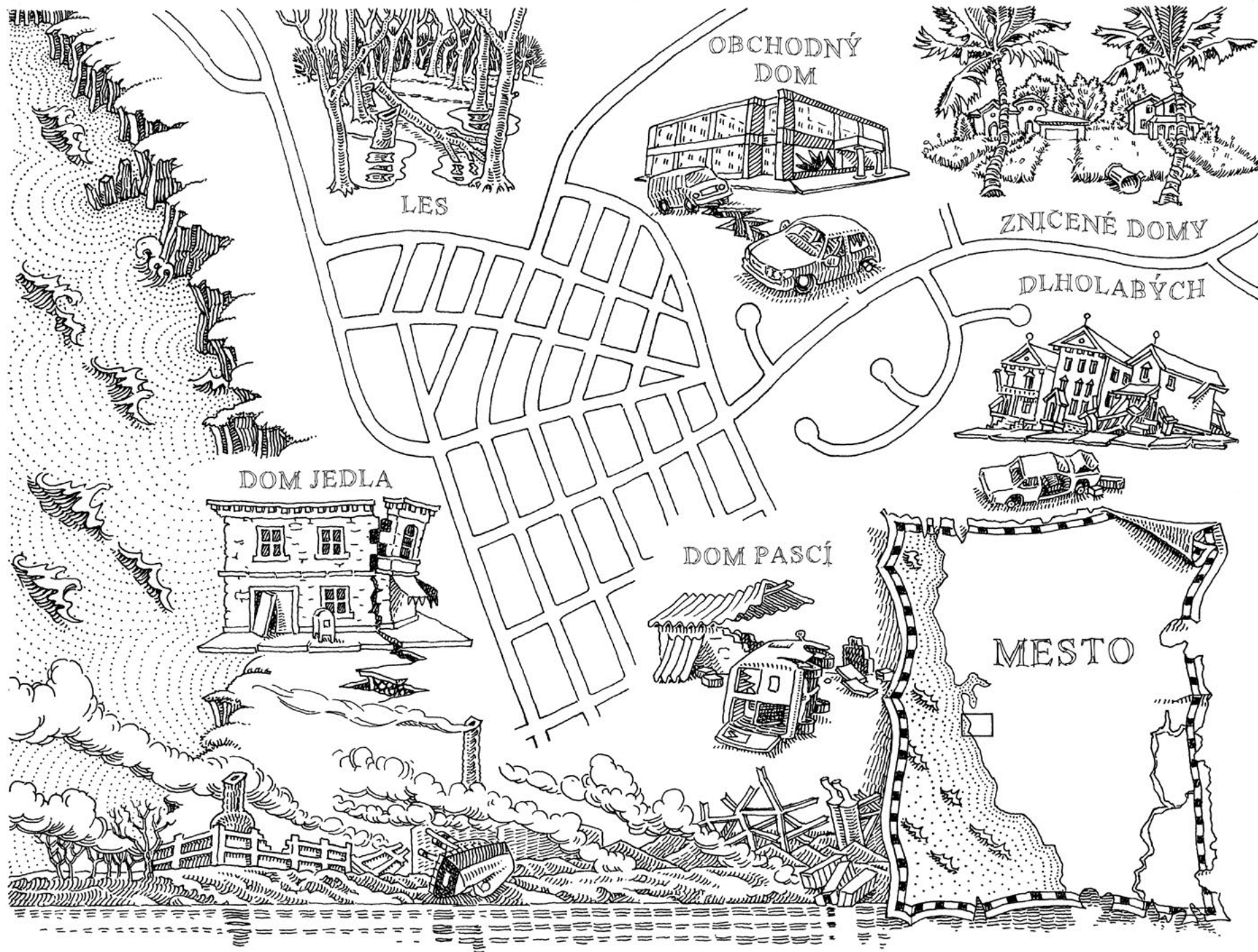
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 1: Mŕtve mesto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁKON SVORKY

MŔTVE MĚSTO

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Pre Lucy Philipovú

Mimoriadna vďaka Gilian Philipovej

PROLÓG

Havko sa vrtel, zíval a potichučky vzrušene kňučal. Jeho súrodenci sa k nemu tisli v jednej hrejivej zmotanine, samé drobné labky a ňufáčiky a rýchlo tlčúce srdiečka. Piskľa liezla po ňom a vopchala mu labku do očka. Havko pokrútil hlávkou, pretočil sa nabok a jeho sestrička z neho spadla. Rozhorčene zapišťala ako vždy, preto jej oblizol ňufáčik, aby jej ukázal, že sa na ňu vôbec nehnevá.

Psia mama stála nad nimi, ňufákom ukladala šteniatka do radu a umývala im tváričky. Vykonávala svoj každodenný rituál, než sa okolo nich ovinie a spoločne sa poberú spať.

„Zobuď sa, Havko! Mama nám porozpráva príbeh.“ Opäť sa ozvala Piskľa, panovačná a náročná ako vždy. Ich psia mama ju láskyplne poumývala jazykom, čím utlmila jej kňučanie.

„Chceli by ste počuť o Psej hrmavici?“

Havkovi prebehla po chrbátiku vlna vzrušenia a dychtivo zakňučal. „Áno!“

„Už zasa?“ zaskuvíňala Piskľa.

Ostatné šteniatka sa na ňu však zvalili a umlčali jej námietky. „Áno, mama! Psia hrmavica!“

Psia mama sa usadila okolo drobných telíčok a vrtela chvostom. Hlas sa jej stíšil a zväžnel. „Toto je príbeh o Bleskovi, najrýchlejšom z psích bojovníkov. Nebeskí psi naňho vždy dávali pozor a ochraňovali ho... No Zemesučka na Bleska žiarlila. Myslela si, že Blesk už žil pridlhho a nadišiel čas, aby zomrel a ona si mohla vziať jeho životnú silu. Lenže Blesk bol obdarený takou rýchlosťou, že vedel predbehnúť hrozivé Zavrčania mocnej Zemesučky – vedel predbehnúť samotnú smrť!“

„Chcem byť ako Blesk,“ zamrmal Ďapko ospalo. „Stavím sa, že by som vedel bežať rovnako rýchlo ako on.“

„Pst!“ zahriakla ho Piskľa a ťapla ho po ňufáčiku labkou so zlatou srstou. Havko vedel, že napriek svojim námietkam je Piskľa ponorená do príbehu rovnako ako ostatné šteniatka.

„Potom sa rozpútala veľká vojna,“ pokračovala Psia mama pokojným hlasom. „Hrozná Psia hrmavica, keď všetky psy sveta bojovali o to, kto bude vládnuť teritóriám. Dodnes sa traduje veľa príbehov o týchto strašných dňoch a v psej vojne sa zrodilo aj padlo veľa hrdinov.“

„Konečne,“ pomyslela si Zemesučka, „Bleskova životná sila sa uvoľní a ja si vezmem jeho telo, na ktoré mám právo.“ Ale Blesk bol prešibaný a bol si istý, že so svojou rýchlosťou unikne smrti ešte raz, a preto naňho Zemesučka nastražila pascu.“

Jajke splasli ušká. „To je ale zákerné!“

Mama ju pohladkala ňufákom. „Nie, Jajka, nie je. Zemesučka mala právo žiadať Bleskovo telo. Tak by to malo byť. Keď váš psi otec zomrel, aj jeho telo nakrínilo zem.“

Odrazu všetky šteniatka zvažneli a v tichosti počúvali, čo bude nasledovať.

„Blesk sa pokúšal uniknúť Psej hrmavici, čo mu sily stačili. Medzi bojujúcimi psami bežal tak rýchlo, že ho ani jeden z nich nezazrel, aby mu tesákmi a pazúrmí roztrhal telo. Bol takmer vonku z bojiska, keď Zemesučka vyslala Veľké zavrčanie, aby pred Bleskom otvorilo zem.“

Napriek tomu, že príbeh o Bleskovi počuli už veľakrát, Havko zatajil dych, pritúlil sa k svojim súrodencom a predstavoval si, ako sa tentoraz Blesk vrúti do priepasti a príšerná trhlinka v zemi ho prehltne...

„Blesk videl, ako sa otvára zem, aby ho zožrala, ale upaľoval tak rýchlo, že nevedel zabrzdiť. Báľ sa, že ho Zemesučka napokon dostala. Nebeskí psi však Bleska milovali.“

Práve keď sa Blesk neodvratne rútil do svojej smrti, Nebeskí psi zoslali mohutný vietor, čo sa valil tak rýchlo a mocne, že zachytil Bleska uprostred pádu, vyzdvihol ho do výšky a odniesol do neba. A odvtedy tam žije po boku Nebeských psov až do dnešného dňa.“

Šteniatka sa pritúlili k maminmu brušku ešte silnejšie a hľadeli na ňu spýtavými očkami.

„Bude tam naveky?“ spýtal sa Ťapko.

„Naveky. Keď uvidíte na oblohe blýskať oheň a Nebeských psov zavýjať, tak to je Blesk, ktorý trieli dole k zemi a vysmieva sa Zemesučke, lebo vie, že ho nikdy nepolapí.“ Psia mama oblizla Havkovi ospalú tváričku. Len tak-tak udržal oči otvorené. „Počula som, ako sa medzi psami vraví, že jedného dňa sa rozpúta ďalšia veľká vojna, keď jeden pes urazí Zemesučku. Potom bude pes bo-

jovať proti psovi a v boji sa zrodia a padnú noví veľkí hrdinovia.“

Ťapko si zhlboka zívola od únavy spadol na bok. „Ale ešte dlho nie, však?“

„Ach, to nikto nevie. Môže sa to stať čoskoro a nemusí. Vždy sa musíme mať na pozore a sledovať znamenia. Vraví sa, že keď sa celý svet obráti hore nohami a pukne, nastane opäť Psia hrmavica a budeme musieť bojovať o prežitie.“

Havkovi klesli viečka. Miloval zaspávať pri maminých príbehoch. Vedel, že takto to bude vždy: jej hlas sa pomaly vytráca a spolu so súrodencami ho premôže spánok. Psia mama sa ochranné ovynie okolo nich a záver príbehu budú posledné slová, čo bude počuť. Zakaždým sa to končilo rovnako.

„Majte sa na pozore, moji maličkí. Majte sa na pozore pred Psou hrmavicou...“

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko sa preľakane prebudil a strach ho bodal ako trň do kostí a kože. Vyskočil na všetky štyri a zavrčal.

Na okamih si pomyslel, že je opäť drobný, v bezpečí svojich súrodencov a pod maminou ochranou, ale sen, ktorý ho upokojoval, sa už stihol vypariť. Vzduch sa chvel nebezpečenstvom a štípal Šťastka na celom tele. Keby len mohol vidieť, čo sa blíži, mohol by sa tomu postaviť – lenže príšera bola neviditeľná a bez zápachu. Zdesene zaskuvíňal. Toto nebol príbeh pred spaním: tento strach bol *skutočný*.

Nutkanie rozbehnúť sa bolo priam neznesiteľné. Mohol však iba škriabať, vrčať a dupať v panike. Nemal kam ujsť: zo všetkých strán ho obklopovalo pletivo klietky. Ňufák ho zaboľel, keď sa ho pokúsil prepchať cez drôtené oká. A keď s vrčaním cúval, rovnaký drôt sa mu zahryzol do zadných stehien.

Ďalšie psy boli blízko... povedomé telá, známe pachy. Boli rovnako uväznené na tomto príšernom mieste. Šťastko zdvihol hlavu a zabrechal, druhýkrát, tretíkrát, silným a zúfalým hlasom, no

bolo jasné, že mu nijaký pes nepomôže. Jeho hlas zanikol v zbore besného náreku.

Všetci do jedného boli *v pasci*.

Premohla ho temná panika. Pazúrmi škriabal po hlinenej dlážke, hoci dobre vedel, že je to beznádejné.

Zacítil sučku rýchlopsa vo vedľajšej klietke. Upokojujúci pach, ktorý bol prerušovaný trpkou prímесou strachu a nebezpečenstva. Ostro zabrechal, pritisol sa bližšie k nej, cez pletivo cítil záchvevy v jej svaloch – no drôt ich naďalej oddeľoval.

„Strela? Strela, čosi sa k nám blíži. Čosi zlé!“

„Áno, cítim to. Čo sa deje?“

Dlholabí – kam sa len podeli? Dlholabí ich držali v tomto Dome pascí, ale vždy sa zdalo, že sa o psy starajú. Nosili im jedlo a vodu, pripravovali im pelechy, upratovali po nich neporiadok...

Dlholabí po nich teraz istotne prídu.

Ostatní jednohlasne zavýjali a štekali a Šťastko sa k nim pridalo.
Dlholabí! Dlholabí, BLÍŽI SA TO...

Čosi pod ním sa posunulo a zatriaslo jeho klietkou. V náhlom, desivom tichu sa Šťastko prikrčil a od hrôzy sa nevládal ani hnúť.

Potom okolo neho aj nad ním vypukol chaos.

Neviditeľný tvor bol tu... a jeho laby sa zovreli okolo Domu pascí.

Šťastkom čosi šmarilo dozadu a narazil do pletiva, až sa celý svet nadvihol a naklonil. Niekoľko trýznivých chvíľ nevedel, kde je hore a kde dole. Netvor ho prevracal, ohlušoval ho hrmotom padajúcich stien a trieštiaceho sa širokameňa. Zatmelo sa mu pred očami, keď ho oslepili mračná špiny. Zdalo sa mu, že krik, kňučanie a zavýjanie vydesených psov mu vyplnili lebku.

Mohutný kus jednej steny sa zrútil na predok jeho klietky, kúsok od jeho ňufáka, a Šťastko vyľakane odskočil dozadu. Prišla si poňho vari Zemesučka?

Potom rovnako náhle ako netvor prišiel, aj zmizol. Ešte jedna stena sa zrútila na zem v oblaku dusivého prachu. Pretrhnuté pletivo zaškrípalo, keď sa jedna vysoká klietka prevrátila a potom zletela k zemi.

Rozhostilo sa ticho a vo vzduchu bolo cítiť kovový zápach.

Krv! pomyslel si Šťastko. *Smrť...*

Panika mu opäť zvierala črevá. Ležal na bruchu, pripučená klietka ho tlačila na chrbát a kopal svojimi silnými nohami, aby sa narovnal. Klietka lomozila a knísala sa, no nevládal vstať. *Nie!* zhrozil sa. *Som v pasci!*

„Šťastko! Šťastko, si celý?“

„Strela? Kde si?“

Jej dlhá tvár sa pritísila k jeho lícu cez potrhane pletivo. „Dvere mojej klietky – odlomili sa, keď sa zrútila stena. Myslela som si, že je po mne. Šťastko, som voľná – ale ty...“

„Pomôž mi, Strela!“

Kňučanie, čo predtým prichádzalo zo všetkých strán, zmĺklo. Znamenalo to vari, že ostatné psy sú... Nie. Šťastko si nemohol dovoliť myslieť na to. Zavyl, iba aby prelomil ticho.

„Myslím si, že sa mi podarí pletivo trocha odtiahnuť,“ povedala Strela. „Aj tvoje dvere sú uvoľnené. Spolu by sme ich mohli otvoriť.“ Schmatla drôt medzi zuby a šklbla.

Šťastko zvädzal boj sám so sebou, aby zachoval pokoj. Chcel sa iba šmariť o klietku, kým sa nerozbije. Zadnými nohami divo kopal a vykrútil hlavu, aby sa zahryzol do pletiva. Strela

postupne roztahovala klietku a labky sa jej chvíľami klzali po popadaných kameňoch. „A je to. Teraz je voľnejšia. Počkej, ešte ju trochu...”

Ibaže Šťastko už nevedel viac čakať. Dvere klietky boli na hornom konci odtrhnuté a on sa skrúcal, kým sa k nim nedostal zubami a pazúrmí. Vopchal labku do medzery a z celej sily potiahol.

Pletivo so zaškrípaním povolilo, práve keď Šťastko zacítil vo vankúšiku na prednej labke prenikavé bodnutie – no dvere klietky teraz voľne viseli v neprirodzenom uhle. Krútil sa a vrtel, plazil sa na slobodu a napokon sa postavil na všetky štyri.

Chvost si zastrčil pevne medzi zadné nohy, keď mu po celej koži a vo svaloch naskákali zimomriavky. Šťastko a Strela civeli na masaker a chaos všade navôkol. Videli polámané klietky – a polámané telá. Pod poslednou zrútenou stenou sa nič nechvelo, ale spomedzi kameňov vytŕčala jedna nehybná labka. Vzduchom Domu pascí sa už šírila pach smrti.

Strela sa rozvzlykala od žiaľu. „Čo to bolo? Čo sa to stalo?”

„Podľa mňa,“ Šťastkovi sa roztriasol hlas. Skúsil to znova. „Podľa mňa to bolo Zavrčanie. Moja mama mi kedysi rozprávala príbehy o Zemesučke a jej Zavrčaniach, ktoré vyslala za svojou korisťou. Myslím si, že ten netvor bol Veľké zavrčanie...”

„Musíme odtiaľto zmiznúť!“ V Strelinom kňučaní bolo počuť hrôzu.

„Áno.“ Šťastko pomaly cúval a krútil hlavou, aby od seba odohnal pach smrti. Ten ho však neprestával prenasledovať a vnikal mu do nozdier.

Zúfalo sa poobzeral. Na mieste, kde sa zrútila stena a rozpučila ďalšie psie klietky, popadali rozbité kamene na jednu

kopu a z medzery presvitalo jasné svetlo cez kúdoly prachu a dymu.

„Tamto, Strela, kde sa stena prepadla dovnútra. Podme!“

Nebolo ju treba viac súriť a preskočila sutiny. Šťastko si uvedomoval, že má poranenú labku, a volil si opatrnejšiu cestičku. Kým našľapoval, nervózne sa rozhliadal po dlholabých. Istotne prídu, keď uvidia tú pohromu.

Striaslo ho a zrýchlil krok, no aj keď zoskočil von na ulicu a kráčaľ za Strelou, nikde nebolo ani stopy po dlholabých.

Zmätený Šťastko zastal a oňuchával vzduch. Vznášal sa v ňom veľmi čudný pach...

„Podme preč od Domu pascí,“ navrhol Strele potichu. „Neviem, čo sa stalo, ale mali by sme sa od neho dostať čo najďalej. Pre prípad, že sa dlholabí vrátia.“

Strela prenikavo zakvíľila a hlava jej ovisla. „Šťastko, podľa mňa už nijakí dlholabí nezostali.“

Putovali pomaly a v tichosti, až na vzdialené kvílenie rozbitých hlučných kľetok. Šťastko hlboko vnútri cítil čoraz silnejší pocit nebezpečenstva – priveľa ulíc a uličiek, ktoré dobre poznal, bolo teraz zatarasených. Napriek tomu sa nevzdával, pátral po lepších trasách okolo rozbitých budov pomedzi prepletenými hadími cievkami, čo vytrhlo zo zeme. Hoci si Strela myslela svoje, Šťastko si bol istý, že dlholabí sa čoskoro vrátia. Preto chcel byť čo najďalej od zničeného Domu pascí.

Obloha začala tmavnúť práve vo chvíli, keď Šťastko cítil, že bude bezpečné dopriať si oddych. Tak či tak vycítil, že Strela nevládze pokračovať v ceste. Rýchlopsy možno nie sú také dobré v putovaní na veľkú vzdialenosť ako v krátkom šprinte. Obzrel sa

po ceste, ktorú prešli, a pozoroval tieň, čo sa predlžovali a ťahali krížom cez zem. V temných zákutiach mesta sa vynárali dovtedy nebadané skrýše. Šťastko sa zachvel od strachu – aké tvory môžu striehnúť tam vonku, vystrašené a vyhľadované?

Obaja však boli vyčerpaní z úniku pred Veľkým zavrčaním. Strela horko-ťažko vládala vykonať svoj rituál pred spánkom a s roztrasenými nohami opísala trojitý kruh. Potom klesla k zemi, položila si hlavu na predné labky a zatvorila ustarostené oči. Šťastko sa pritúlil k jej boku, aby mal teplo a pohodlie. *Zostanem na chvíľu hore, pomyslel si, budem hliadkovať... tak veru...*

Šťastko sa prudko zobudil, triasol sa od hlavy po chvost a srdce mu bilo opreteký.

Prespal celé neslno. Jeho sny boli plné vzdialeného burácania Veľkého zavrčania a nekonečného zástupu dlholabých, pred ktorým utekal, kým zo všetkých strán zavýjali a pípali hlučné klietky. Teraz nebolo stopy ani po jedných, ani po druhých. Celé mesto sa zdalo opustené.

V úkryte pod trnitým krovím spala Strela ďalej, boky štíhleho tela sa jej elegantne dvíhali s každým novým nádychom. Na Strelinom hlbokom spánku bolo čosi upokojujúce, no Šťastko potreboval viac ako voňavé teplo jej spiaceho tela. Potreboval jej čulosť a ostrážitosť. Pomaznal ju ňufákom po tvári a obľizoval jej uši, dokým neodpovedala spokojným mrmlaním. Postavila sa na nohy a opätovala mu láskyplné hladkanie.

„Čo tvoja labka, Šťastko?“

Jej slová okamžite privolali bodavú bolesť. Keď si spomenul na svoju ranu, pričuchol si k vankúšiku na prednej labke. Zlostná

červená značka pretínala mäso a pulzovala v nej bolesť. Opatrne si ju oblizol. Rana bol zatvorená, no iba čerstvo, a Šťastko si nechcel spôsobiť ďalšie krvácanie.

„Myslím, že už je to lepšie,“ povedal s väčšou nádejou v hlase, než akú naozaj cítil. Potom sa obaja odplazili spod hustých kríkov a nálada sa mu razom zhoršila.

Cesta pred nimi bola rozlámaná, poohýbaná v neprirodzených uhloch a celá popraskaná. Z dlhej rúry, ktorú vyplňula popukaná zem, striekala voda, stúpala do výšky a vo vzduchu sa tvorila dúha. Táto skaza sa nerozprestierala iba tu – kam len Šťastko dovidel, tam badal následky Veľkého zavrčania: na prepletených kovových hadoch sa lesklo svetlo vychádzajúceho Slnečného psa, na mieste, kde kedysi boli záhrady, sa teraz rozprestierala vodná hladina, a domy dlholabých, kedysi vysoké a nezničiteľné, boli teraz rozpučené, akoby do nich mlátila obria dlholabá päť.

„Veľké zavrčanie,“ zamrmlala Strela ohromene a vystrašene. „Pozri, čo narobilo.“

Šťastko sa zachvel. „Mala si pravdu o dlholabých. Bývali ich tu celé svorky. Teraz nevidím ani jedného.“ Nastražil uši a jazykom preskúmal vzduch – prach a zápach z podzemia. Nijaké svieže pachy. „Ani len hlučné klieťky sa nehýbu.“

Šťastko otočil hlavu k jednej z nich, ktorá ležala na boku a rypák mala spoločne pochovaný pod zrútenou stenou. Na jej kovových bokoch sa jagalo svetlo, no nevydávala nijaké vrčanie ani šomranie. Zdalo sa, že je mŕtva.

Strela vyzerala vyľakane. „Nikdy som nechápala, na čo vlastne sú. Ako ich to voláš?“

Šťastko jej venoval pochybovačný pohľad. Strela nevie, čo je hlučná klietka?

„Hlučné klietky. Veď vieš – dlholabí ich používali na presun z jedného miesta na druhé. Dlholabí nevedia bežať tak rýchlo ako my.“

Nemohol uveriť, že Strela nepozná najzákladnejšiu vec o dlholabých. Začínal mať zlý pocit z toho, že sa s ňou vybral na cestu. Streline naivnosť by nebola veľmi nápomocná, keď sa budú pokúšať prežiť v zničenom meste.

Šťastko opäť oňuchal vzduch. Z nového pachu mesta bol nesvoj. Cítil hnilobu a pretrvávajúci závan smrti a nebezpečenstva. *Už to tu viac nevoní ako domov pre psy*, pomyslel si.

Prešiel opatrne k miestu, kde z trhlín v zemi striekala voda. V jame sa vytvorilo olejnaté jazierko, ktorého hladina sa leskla všetkými farbami dúhy. Z vody stúpala zvláštny zápach, ktorý sa Šťastkovi nepozdával, no bol priveľmi smädný, aby sa pre to trápil. Dychtivo hltal vodu, pričom sa snažil najlepšie, ako vedel, aby si nevšímal jej odpornú chuť. Na hladine vedľa seba uvidel Strelin odraz, ako si tiež hasí smäd.

Prvá dvihla ňufák, z ktorého jej kvapkala voda, a oblizovala si špicatú čeľusť. „Je tu priveľké ticho,“ zamrmľala. „Musíme vypadnúť z tohto mesta dlholabých.“ Naježili sa jej chlpy na zátylku. „Mali by sme ísť do hôr. Nájsť si miesto v divočine.“

„Tu sme v rovnakom bezpečí ako kdekoľvek inde,“ povedal Šťastko. „Môžeme použiť staré domy dlholabých – možno tam nájdeme niečo na jedenie. A v meste je veľa dobrých skrýš, to mi ver.“

„Kopa dobrých skrýš aj pre *iné veci*,“ odvetila nasrdene. „Nepáči sa mi to.“

„Ty sa nemáš čoho báť.“ Jej nohy vyzerali dosť dlhé, aby mohla bežať aj vo vysokej tráve, a telo mala štíhle a ľahké. „Stavím sa, že beháš rýchlejšie ako hocikto iný!“

„Ale nie za rohy.“ Nervózne sa pozrela naľavo aj napravo. „A v meste je veľa rohov. Na beh potrebujem priestor. Iba v priestore viem nabráť rýchlosť.“

Aj Šťastko si premeral okolie. Mala pravdu – budovy okolo nich utvárali hustú sieť. Možno má dobrý dôvod na uštipačnosť. „Tak sa aspoň na dlho nezastavujme. Nejakí dlholabí by ešte stále mohli byť nablízku, či už ich vidíme alebo nie. Nechcem sa vrátiť do Domu pascí.“

„Ani ja,“ pritakala Strela a ohrnula pysky, takže bolo vidno jej silné biele zuby. „Mali by sme začať hľadať ďalšie psy. Potrebujeme dobrú a silnú svorku!“

Šťastko pochybovačne zvrátil ňufák. Nebol svorkový pes. Nikdy nechápal, čo bolo také úžasné na živote vo veľkej skupine psov, kde je každý od každého závislý a musí sa podriaďovať psiemu vodcovi – Alfe svorky. Nepotreboval pomoc od nikoho a to posledné, po čom túžil, bol ktosi, kto sa nezaobišiel bez pomoci od neho. Už len pri pomyslení, že by sa mal spoliehať na iné psy, ho svrbela koža.

Strela to očividne vníma inak, pomyslel si. Teraz bola nadšená a rapotala jeden príbeh za druhým. „Moju svorku by si zbožňoval! Behávali sme spolu, lovili sme spolu, chytali sme zajace a naháňali potkany...“ Zarazila sa a túžobne sa zahľadela smerom k okraju zdemolovaného mesta. „Potom prišli dlholabí a všetko pokazili.“

Šťastko sa nevedel ubrániť reakcii na smútok v jej hlase. „Čo sa stalo?“

Strela sa zachvela. „Obklúčili nás. Bolo ich veľmi veľa a všetci do jedného mali rovnakú hnedú srst! Držali sme sa pokope, a preto nás lapili do pasce. Ale,“ vrčala čoraz zúrivejšie, „ani jedného psa by sme nenechali osamote. To je zákon svorky. Držali sme sa pri sebe v dobrých časoch aj... zlých.“ Strela sa odmlčala, vlhké oči sa pozerali kamsi do diaľky a nevládala potlačiť žalostné kňučanie.

„Tvoja svorka s tebou bola v Dome pascí,“ zamrmľal Šťastko súcitne.

„Áno.“ Z ničoho nič zastala uprostred chôdze. „Počkať, Šťastko! Musíme sa vrátiť!“

Bleskurýchle jej skočil do cesty, keď sa otočila, a zabránil jej urobiť čo i len krok. „Strela, nie!“

„Musíme!“

Šťastko uskočil nabok, aby jej zabránil preklíznúť popri ňom.

„Sú to moji bratia a sestry. Nemôžem odísť, kým nezistím, čo sa s nimi stalo! Ak je niekto z nich ešte stále...“

„Strela, nie!“ zabrechal Šťastko. „Videla si, ako to tam vyzerá!“

„Ale možno sme si nevšimli...“

„Strela.“ Skúsil nežnejší tón hlasu a váhavo jej oblizoval nešťastnú tvár. „Zostali tam iba trosky. Všetci sú mŕtvi, odobrali sa k Zemesučke. A my sa tam nemôžeme ponevierať – dlholabí by sa mohli vrátiť...“

Zdalo sa, že ju konečne presvedčil. Strela sa ešte raz obzrela ponad plece a potom sa otočila. S hlbokým povzdychom pokračovala v chôdzi.

Šťastko sa snažil nedať najavo, ako veľmi mu odľahlo. Kráčal tesne vedľa nej, boky sa im o seba obtierali na každom druhom kroku.

„Mal si aj ty nejakých priateľov v Dome pascí?“ spýtala sa Strela.

„Kto? Ja?“ povedal Šťastko veselo, lebo sa jej pokúšal zlepšiť náladu. „Nie, ďakujem pekne. Som pes samotár.“

Strela naňho neveriacky zagánila. „Nič také neexistuje. Každý pes potrebuje svorku!“

„Ja nie. *Mám rád* život osamote. Chcem tým povedať, že svorka je istotne to najlepšie miesto pre niektoré psy,“ dodal urýchlene, aby ušetril jej city. „Ja však kráčam osamote, už odkedy som opustil svoju šteňaciu svorku.“ Nevedel zabrániť tomu, aby hrdo zdvihol hlavu. „Viem sa o seba postarať. Neexistuje lepšie miesto pre psa ako mesto. Uvidíš! V meste nájdeš jedlo a teplé zákutia na spanie a aj úkryt pred dažďom...“

Ale je to ešte stále pravda?

Na chvíľu zaváhal a dovolil svojim očiam, aby sa túlili po rozdrvených stromoch, zrútených stenách a roztrieštenom širokameni, poohýbaných cestách a opustených hlučných klietkach. *Nie je tu bezpečne*, pomyslel si Šťastko. *Musíme sa stať dostať čo najskôr preč.*

Niežeby sa chystal podeliť o svoj strach so Strelou – bola už dosť úzkostlivá. Keby ju tak len mohol niečím rozptýliť...

Aha, tamto!

Šťastko nahlas vzrušene zaštekal. Zabočili za roh a priamo v strede cesty našli ďalší vrak. Šťastko vo vzduchu zavetril – *jedlo!*

Rozbehol sa a nadšene vyskočil na bok obrovskej prevrátenej kovovej škatule. Videl, ako dlholabí do týchto vecí vhadzovali nechcené veci a potom ich zakaždým zatvorili, takže nikdy nemohol hodovať na vyhodennom jedle. Lenže teraz ležala škatuľa na boku a jej čiastočne zhnitý obsah sa rozsýpal po zemi. Okolo skackali

čierne vrany a ňobali do zvyškov. Šťastko zdvihol hlavu do výšky a zabrechal najmocnejšie, ako vedel. Vrany vyľakane zakrákali a odleteli preč.

„Pod!“ zavola na Strelu a zoskočil na smradľavú kopu. Strela skočila za ním a radostne štekala.

Keď sa Šťastko ňufákom prehrabával v kope zvyškov, začul tlmené trepotanie krídel, keď sa vrany znova pozlietali ku kovovej škatuli. Vrhol sa na ne a chňapol čeľuštami po jednom rozhorčenom operencovi. Vrana opäť vyletela do výšky a silno mávala krídlami.

Šťastko ešte naposledy vyskočil za odlietajúcou vranou, no len čo pristál späť na zemi, labky sa mu pošmykli na špine. Zranená labka okamžite zavyla od bolesti. Akoby sa mu do nej zaborili tesáky najzúrivejšieho psa a hrýzli ho až k stehnu. Nevládal zadržať nepokojné zakňučanie.

Kým Strela behala pomedzi krdeľ vrán a odháňala ich, Šťastko si sadol a oblizoval si labku, aby bolesť pominula. Dychtivo ovažoval vzduch a vychutnával si vôňu, ktorá stúpala z vyhodенých vecí, čo sa rozsypali krížom-krážom po zemi. Opäť sa ho zmocnila spokojnosť a odpútala mu myseľ od bolesti.

Šťastie ich ešte chvíľu neopúšťalo, keď Šťastko a Strela vyňuchávali lahôdky, ktoré im vrany nechali. Strela vytiahla kartónové vedro s kuracími kosťami a Šťastko našiel chlebovú kôrku, no porcie boli chudobné, najmä pri tom, ako veľmi im škvákalo v bruchu.

„V tomto meste zomrieme od hladu,“ zaskuvíňala Strela a vylizovala prázdnu škatuľu, ktorá kedysi obsahovala jedlo. Jednou labkou ju pricapla k zemi, aby do nej vopchala ňufák.

„Sľubujem ti, že nezmrieme. Nečaká nás iba vyberanie odpadkov.“ Šťastkovu myseľ zaplavil obraz miesta, ktoré v minulosti navštevoval. Láskyplne Strelu postrčil ňufákom. „Vezmem ťa niekam, kde sa najeme ako vôdzkové psy.“

Strela nastražila uši. „Naozaj?“

„Naozaj. Toto miesto zmení tvoj názor na mestá.“

Šťastko sebavedome klusal po ceste a v ústach sa mu už len pri vidine jedla zbiehali sliny. Strela kráčala hneď za ním. Zvláštne, aký šťastný bol v jej spoločnosti a ako veľmi sa mu páčilo, že jej vie pomôcť. V takomto čase by sa už zvyčajne nevedel dočkať samoty, ale... tentoraz nie.

Veľké zavrčanie možno zmenilo viac ako iba mesto.

DRUHÁ KAPITOLA

Strela sa pritisla k Šťastkovmu boku, keď kráčali opustenými ulicami.

Očakával, že teraz už uvidia iné psy a určite aj zopár dlhola-
bých. Mesto však bolo prázdne a až priveľmi tiché. Aspoňže sa im
podarilo nájsť pár psích pachových značiek. Tento drobný úspech
ich upokojil. Šťastko zastal, aby oňuchal prevrátené kreslo dlho-
labých, ktoré označoval nejaký strážny pes.

„Nemôžu byť ďaleko.“ Strela mu pretrhla niť myšlienok. Sklo-
nila ňufák ku kreslu a nastražila uši. „Toto je silná stopa. A boli
tu aj iní! Ty ich necítiš?“

Šťastkovi sa naježila srst' na pleciach. Prečo je Strela taká
odhodlaná nájsť svorku? Vari jej jeho spoločnosť nestačí?

„Tieto psy budú istotne už dávno preč,“ povedal a cúvol. „Tak
skoro ich nedoženieme.“

Strela zdvihla ňufák vysoko do vzduchu. „*Mne* sa ale podľa pa-
chu zdá, že sú blízko.“

„Lenže toto miesto má silný pach iba preto, lebo tu mali teri-

tórium. Opakovane si ho označovali. Vravím ti, Strela, že už sú veľmi ďaleko. Vetrím ich pach v diaľke.“

„Skutočne?“ spýtala sa Strela opäť pochybovačne. „Ale *ja* by som ich vedela dohnať. Dobehnem čokoľvek.“

Prečo ju jednoducho nenechám odísť? dumaľ Šťastko. Ak tak zúfalo túži nájsť svorku, mal by som jej skrátka povedať, nech odbehne tak rýchlo, ako len chce.

Namiesto toho si uvedomil, že vrčí a varovne si mrmle. „Nie, Strela, to nesmieš. Chcem povedať, *nemala by si*,“ dodal rýchlo, keď sa naježila. „Ty nepoznáš mesto, mohla by si zabľúdiť.“

Znechutená Strela otáčala ňufák vo vzduchu a potom nahnevane zaštekala. „Prečo sa to stalo, Šťastko? Predtým sa mi vodilo dobre. Mojej *svorke* sa vodilo dobre! V divočine sme boli veľmi šťastní a dlholabým sme neskrivili ani vlások na hlave. Keby nám len boli dali pokoj, keby nás len neobklúčili a nezavreli do toho príšerného Domu pasci...“

Celá nešťastná zmlkla a Šťastko si sadol vedľa nej. Želal si nájsť správne slová, ktorými by ju upokojil. Lenže nebol zvyknutý nieť zodpovednosť za iného psa. Už tento poznatok mu v srdci spôsoboval bolesť, bez ktorej by sa rád obišiel.

Otvoril čeluste, aby sa s ňou pokúsil ešte raz rozumne porozprávať, ale nevydal ani hláska a pozeral sa priamo pred seba s otvorenou papuľou, keď sa do ulice s vreskotom a jačaním vrátil huf divých, zúrivých tvorov.

Šťastko cítil, ako sa mu srstou prehnela vlna strachu, keď mu zmeravel celý chrbát. Najprv si myslel, že rozbesnené motanice srsti a zubov sú ostropazúry. Potom si však uvedomil, že vyzerajú inak – celkom inak. Tieto zvieratá boli okrúhle, mali kučeravé

chvosty a nesyčali. Neboli to psy a neboli to veľké potkany. Šťastko znepokojene zabrechal, ale tvory neodpovedali – boli priveľmi zaneprázdnené škriepkou o zdochlinu, ktorá bola taká rozpáraná a roztrhaná, že nevedel povedať, čo za zviera to bolo zaživa.

Strela stála vedľa neho v pozore a pohľad upriamovala na zvierať na druhom konci ulice. Dopriala si chvíľku, aby Šťastka pohladila ňufákom. „Neboj sa, tamtí nám neublížia.“

„Si si istá?“ spýtal sa Šťastko. Všimol si tvár jedného z tvorov a zlovestnú čiernu masku, v ktorej sa zalesklo plno mrzkých tesákov.

„Sú to medvedíky čistotné,“ odvetila Strela. „Nič sa nám nestane, ak sa im vyhneme širokým oblúkom. Snaž sa nedať najavo priveľký záujem a nebudú sa cítiť ohrozené. Stavím sa, že majú rovnako veľký hlad ako my.“

Šťastko kráčal za Strelou k vzdialenému chodníku. Vrhla po medvedíkoch čistotných zhnusený, povýšenecký prenikavý pohľad, keď sa poberali preč. Šťastko ju napodobnil a cítil, ako ho v korienkoch chlupov svrbí úzkosť.

Nie sme jediní, kto si chce naplniť bruchá, uvedomil si. V meste, kde bolo všetko povytŕhané zo zeme a ležalo v troskách, boli ľahké úlovky vecou minulosti. Teraz sa každý snažil prežiť. Pridal do kroku a túžil získať medzi nimi a medvedíkmi čistotnými čo najväčší odstup.

O pár ulíc Šťastko zavetril povedomý pach a radostne zaštekal. Presne túto uličku hľadal! Pobehol o pár krokov dopredu, potom si sadol na cestu a poškrabkal sa zadnou labkou za uchom, lebo si vychutnával víťaznú chvíľu a čakal, že aj Strela sa bude radovať. Lahodná vôňa jedla bola čoraz silnejšia. Tu, konečne, môže obom zaručiť niečo pod zub.

„Len poď!“ zabrechal. „Sľubujem ti, že nebudeš ľutovať.“

Docupitala k jeho zadným labkám a spýtavo naklonila hlavu nabok. „Kde to sme?“

Kývol hlavou na tabule z širokameňa. Z budovy stúpali dlhočizné rúry. Zvyčajne vydychovali do vzduchu paru, ktorá voňala kuracinou – ale dnes nie. No aj napriek tomu to bolo správne miesto. Šťastko sa od vzrušenia párkrát otočil do kruhu a vrtel chvostom ako divý.

„Je to Dom jedla. Miesto, kde dlholabí dávajú jedlo iným dlholabým!“

„Ale my nie sme dlholabí,“ upozornila ho Strela. „Kto dá jedlo nám?“

„Len sleduj.“ Šťastko prešibane skočil dopredu, vyhýbal sa popadaným škatuliam na odpadky a kopám trosiek. Snažil sa nemyslieť na všeobecnú skazu ani na to, že v uliciach zatiaľ nevideli kráčať ani jedného dlholabého. „Urobím to, čo robí Starý Hunter. On je odborník!“

Strele sa rozžiarila tvár. „Starý Hunter? Nejaký kamarát z tvojej svorky?“

„Už som ti povedal – nemám nijakú svorku. Starý Hunter je *iba* môj kamarát. Aj psy samotári si môžu nájsť spoločnosť na lov, aby si vedela! Sleduj ma a opakuj po mne...“

Bola to naozaj veľmi jednoduchá metóda, ako získať jedlo, a naučili ste sa ju ľavou zadnou. Šťastko mal radosť, že môže Strele niečo naučiť. Sadol si na zadné, naklonil hlavu a vyplazil jazyk.

Strela pomaličky obchádzala Šťastka a skúmala jeho držanie tela. Nechápavo naklonila hlavu nabok. „Nerozumiem,“ zakňučala.

„Ver mi,“ zavrčal Šťastko.

Strela opäť zakňučala, potom sa zvrtila a sadla si vedľa neho. Najlepšie, ako vedela, sa ho pokúsila napodobniť.

„To je ono!“ zaštekala Šťastko. „A teraz zdvihni jedno ucho trochu vyššie. Asi takto, vidíš? A priateľskú papuľu – tvár sa hladne, ale optimisticky! Ide ti to!“

Šťastko vrtel chvostom, keď Strelu láskyplne postrčil ňufákom. Potom upriamil pozornosť späť na dvere Domu jedla a čakal. Nejaký dlholabý si ich určite čoskoro všimne. Minúty pomaly plynuli a Šťastkov chvost sa vrtel čoraz menej nadšene, až kým nakoniec nezostal nehybne ležať v prachu. Dvere zostali neoblomné a zatvorené, a tak k nim Šťastko docupital a zaškrabal na ne. Stále nijaká odpoveď. Krátko a úpenlivo zakňučal.

„Ako dlho musíme zostať v tejto polohe? Je to trochu – nedôstojné,“ povedala Strela. Oblizla si pysky a potom opäť vyplazila jazyk.

„Nerozumiem tomu...“ Šťastkovi zahanbene povädol chvost. Kde je jeho dlholabý kamarát? *On* dozaista neutiekol pred Veľkým zavrčaním. Šťastko opäť zaškrabal na dvere, ale ani tentoraz mu nikto neodpovedal.

Strela opäť dvihla ňufák vysoko do vzduchu. „Nemyslím si, že to zaberá.“

„Dlholabí sú asi zaneprázdnení, nič viac,“ zahundral Šťastko. „Toto miesto je pre nich dôležité. Oni by jednoducho *neodišli*.“ Snažil sa ignorovať, ako piskľavo a úzkostlivo znie jeho hlas. Odklusal poza kovové škatule na odpadky a pazúrmí si prerazil cestu k bočnému vchodu. Postavil sa na zadné, labkami sa oprel o drevo a ucítil, ako sa pod jeho váhou prehlo a zapraskalo.

„Pozri! Dom jedla je rozbitý.“ Zubami zaťahal za poprehýbaný pánt. „Preto sú dlholabí zaneprázdnení. Poďme!“

Pachy zvnútra boli istotne dosť vábivé, aby Strela hodila svoje pochybnosti za hlavu, lebo Šťastkovi pomohla škriabať, ťahať a hrýzť polámané dvere, až kým sa s hlasným prasknutím neotvorili. Šťastko sa preplazil dnu ako prvý a jeho chvost sa za ním vzrušene vrtel v očakávaní lahodného jedla.

Spomalil a behal pohľadom zboka nabok. Táto miestnosť sa mu nezdala povedomá a lemovali ju veľké kovové škatule. Po dlážke sa plazili dlhé metre čohosi, čo sa ponášalo na hrubé čierne dážďovky. Šťastko vedel, že v nich zvyčajne bzučí neviditeľná energia dlholabých. Teraz však nikde nič nebzučalo. Zhora kvapkala voda zo zrútenej strechy a po stenách sa kľukatili široké praskliny.

Na veľkých kovových škatuliach sa ukázal rozmazaný obraz Šťastka a Strely. Šťastko sa zachvel, keď uvidel ich spotené tváre. Vôňa jedla bola teraz silná, ale cítil v nej starobu a zmocnila sa ho neistota.

„Nepáči sa mi to,“ povedala Strela potichu.

Šťastko súhlasne zakňučal. „Zvyčajne to tu takto nevyzerá. Ale malo by to byť v poriadku. Bude to len trocha škody po Veľkom zavrčaní.“ Váhavo kráčal ďalej pomedzi popadané murivo a neporiadok. Strela z neho nespúšťala oči a od neistoty zvrátila ňufák. „Netvár sa tak,“ povedal jej Šťastko. „Poď za mnou!“

Dvíhala štíhle labky vysoko, keď sa hýbala okolo rozbitých a naštiepených črepín širokameňa, ktoré pokrývali dlážku.

Zbadali ďalšie dvere, ale tie sa dali otvoriť ľahko jednoduchým zatlačením – takmer priľahko, lebo sa divoko hojdali tam a späť

a takmer tresli Strelu po zvedavom ňufáku, až nadskočila. Keď sa dvere opäť upokojili, Šťastko oňuchal okolitý vzduch.

Za miestnosťou s kovovými škatulami panoval ešte väčší chaos. Veci dlholabých boli porozhadzované na kôpkach, sedacie škatule polámané a ponakláňané k sebe, z popraskaných stien padal hrubý prach a všetko pokrýval. Šťastkovi naskákali zimomriavky.

Náhle zastal a vyceril zuby. *Čo je to za pach? Poznám ho, ale...* Nevládal potlačiť vystrašené zavrčanie. V rohu miestnosti sa čosi pohlo.

Šťastko urobil zopár váhavých krôčikov a pričupil sa k zemi. Pach ho silno udieral do nozdier. Skočil vpred a labkou potľapkal popadané trosky. *Niektu tam je!*

Biely prach sa dvihol a rozvíril. Šťastko počul stonanie a zadychčaný sipot, v ktorom sa objavili dlholabie slová. Rozoznal iba jedno. „Šťastko...”

Hlas bol slabý, ale znel povedome. Šťastko s kňučaním zaboril zuby do jedného z hrubých zlomených trámov, presunul váhu na zadné labky a začal ťahať. Celé telo sa mu triaslo od námahy a cítil, ako sa mu zuby vyťahujú z čelustí. Bolo to nanič! Uvoľnil zovretie a spadol dozadu. Od námahy lapal dych. Uväznený dlholabý ležal mlčky a nehybne pod trámom. Po tvári sa mu rinul cícerek krvi, ktorá na pokožke pomaly zasychala.

Šťastko sa priplazil bližšie a nedbal na svoje inštky, ktoré mu radili utiecť najrýchlejšie, ako vedel. Počul, ako za ním Strela nervózne prešľapuje na mieste. Sklonil hlavu nad telo dlholabého. Jedna ruka sa stihla vyslobodiť z trosiek, no skrúcala sa v neprirodzenom uhle. Dlholabý mal tvár bielu ako sneh, pery

príšerne modré, no rozťahli sa do úsmevu, keď sa jeho oči stretli so Šťastkovými.

Žije! Šťastko mu oblizoval nos a líca, aby ich nežne očistil od nánosu prachu. Keby len mohol dlholabého vyumývať od hlavy po päty, vyzeral by oveľa zdravší – celkom ako jeho staré ja. Lenže keď mierne odstúpil, zbadal, že pokožka pod prachom je sivá. Prerývaný dych dlholabého bol slabučký ako šepot a sotva rozvíril Šťastkovi jemné chlípky na ňufáku.

Oči dlholabého sa rozochvene otvorili a zastonal od bolesti, keď zdvihol roztrasenú voľnú ruku, aby Šťastka pohladkal po hlave. Šťastko sa mu ňufákom obtrel o sivú tvár a opäť ho oblizoval, no ruka spadla na dlážku a oči sa opäť zatvorili.

„Vstávaj, dlholabý,“ zakňučal Šťastko úpenlivo a jeho jazyk prechádzal po chladnej tvári. „Vstávaj...“

Šťastko čakal. Pery však zostali nehybné a chladné.

Najjemnejší dych sa vytratil.

TRETIA KAPITOLA

Zakňučanie naplnené zúfalstvom preťalo panujúce ticho. Šťastko sa chvatne otočil preč od mŕtveho dlholabého a hľadel na Streľu. Každý chl p na jej uhladenom kožušku sa jej naježil od strachu. Cúvla na meravých nohách a chvost pevne zvierala medzi zadnými labkami.

„Nechcem tvoje mesto!“ zakvílila. „Je v ňom smrť a nebezpečenstvo *na každom kroku*. Nezniesiem to!“

Znechutene zavyla a rozbehla sa, až sa dvere opäť divoko rozhojdali v pántoch, keď nimi presvišťala. Šťastko sa hn timer za ňou, hoci vedel, že nemá najmenšiu nádej dobehnúť rýchlopsa.

Lenže Strele bola jej rýchlosť málo platná v úzkych priestoroch ocelevej miestnosti. Priestor ju zovrel a ona zúfalo trielila od jedného pokrúteného odrazu k druhému, šialene narážala do kovových škatúl a kĺzala sa na vlhkej dlážke. Keď zhrozene narazila do jednej steny, Šťastko sa vrhol vpred a pritlačil ju k zemi.

Skrúcala sa mu pod labkami a prepadala panike, ale Šťastko

